

## 08:14. Couple.

Jag ser två små gubbar därnere, sex våningar ner. Vilka miniarmar dom viftar med när dom gestikulerar till snacket. Vilka små flintskallar dom har. Jag känner mig som nån sorts gud häruppe. Som en tjock liten gud med dallrande sockernerver. Själv flintskallig som en liten gud med en fulcigg mellan fingrarna. Inte ens en riktig marlboro. Nej jag är ingen gudom, bara jag här på balkongen. Gubbarna är bara små lysande figuranter därnere, med sina små armar framför sig, med sina små söndagsarmar som viftar, med sina små gubbskratt och gurgelröster. Och jag då, med mina fyrtio andningsuppehåll i timmen? Jag som sitter upp i sängen om natten med respiratorn på och väser att du ska hjälpa mig. Att nåt har kommit bort, med fingrarna i dina som i kramp. Som vaknar mitt i det där och undrar vad det är för årstid, vad det är för planet jag är på. Jag med mitt sura knä, med min kruttorra mun klockan halv fyra om natten. Som somnar när jag dricker ur mitt nattglas och håller allt över hals och ansikte. Att behöva vakna mitt i sånt! Jag som inte längre kan pissa om det är folk utanför toadörrn om det är folk i samma lägenhet som jag, om det är folk i samma stadsdel. Är jag så jävla värd att älska? antagligen. Tydligen. Uppenbarligen. Att behöva övertygas om detta. Ifrån mitten av mig och utåt.

Jag har öppnat mitt hjärta. Jag har bjudit in. Välkomnat. Tillbaka på ruta ett. Vi börjar om från början.

Vi.

Jesus.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ulf olsson med Poeter.se id #34151 innehar upphovsrätten